

РЕШЕНИЕ

№ 33583

гр. София, 15.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 30.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **7880** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във вр. с чл. 9 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Рахматуллах Корайши, от мъжки пол, [дата на раждане] в [община], А., гражданин на А., етническа принадлежност – таджик, религиозна принадлежност: мюсюлманин – сунит, семейно положение: неженен, ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 4100 от 14.07.2025 г. на председателя на ДАБ, с което, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и 4 от ЗУБ, е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на търсещия закрила.

В жалбата е посочено, че оспорваното решение е незаконосъобразно поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административно-производствените правила и противоречие с приложимия материален закон. Изводът на административния орган, че твърденията, които жалбоподателят излага за търсената закрила, не попадат в предметния обхват на Закона за убежището и бежанците противоречат на доказателствата по административната преписка. Посочва, че имайки връзка с лице от същия пол, спада към ЛГТБИ+ общността, а това представлява сериозна опасност за живота и здравето му в А.. Счита, че административният акт е издаден при неизяснена фактическа обстановка и липса на задълбочен анализ на заявените обстоятелства. Мотивите на административния орган не се основават на доказателства, а на предположения. Административният орган се е позовал на справка на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ, в която се съдържа обща информация за състоянието на сигурността в А.. Посочва, че административният орган неправилно тълкува и прилага нормата на чл. 9 от ЗУБ, който представлява транспониране на чл. 15, буква „в“ от Директива 2004/83/С.. Позицията се на

Решението от 17 февруари 2009 г. на Съда в Л. по дело № С- 465/07 г. относно тълкуването на разпоредбата на чл. 15 (С) от Директива 2004/83/ЕО.

В открито съдебно заседание от дата 30.09.2025 г. жалбоподателят не се явява. Представява се от служебно назначения процесуален представител - адвокат М. Л. Н.. Моли съда да отмени решението на председателя на ДАБ по изложените в жалбата съображения и да бъде извършена проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на основание чл. 168, ал. 1 от АПК на всички основания по чл. 146 от АПК. Излага, че са налице основателни опасения от преследване поради сексуалната му ориентация, ако се завърне в държавата си по произход. Поради това той нито желае, нито може да се завърне в държавата си по произход. Тези опасения не са плод на субективни негови възприятия, а на обективни факти на реалната ситуация в А.. Твърди, че от приложената справка по делото се установява, че държавните органи в страната му по произход, не само че не защитават своите граждани, но самите те осъществяват преследване и тежки посегателства върху хомосексуалните граждани.

Ответникът – Председател на ДАБ – не се явява и не се представява. С представени писмени бележки оспорва жалбата като неоснователна. Приложена е и актуална справка относно: А. с вх. № МД-02-377 от 04.07.2025 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС.

Софийска градска прокуратура, представлява се от прокурор Яни Костов. Представителят на СГП иска от съда да потвърди обжалваното решение като правилно и законосъобразно.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че Рахматуллах Корайши, от мъжки пол, [дата на раждане] в [община], А., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН], е подал молба за предоставяне на международна закрила с вх. № ВР-13-208/06.03.2023 г. на РПЦ – С., до председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС). Чужденецът не е предоставил документи, удостоверяващи самоличността му и личните му данни са установени въз основа на подписана декларация на основание чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ (л. 96 от делото).

Попълнен е регистрационен лист и приложение към него (л. 106 – 107 от делото). Попълнена е Евродак дактилоскопна карта (л. 99 от делото).

Чуждият гражданин е информиран писмено на разбираем за него език в присъствието на преводач за процедурата, която ще бъде следвана, за неговите права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията му или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС. Информирани са за задълженията на чужденците, настанени в центровете на ДАБ (л. 89 - 91 от делото). Запознат е с информация за обработване на личните данни на чужденци, търсещи международна закрила (л. 93 – 94 от делото).

Уведомен е за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци, които търсят международна закрила в Република България.

На 20.09.2024 г. с Рахматуллах Корайши, от мъжки пол, [дата на раждане] в [община], А., гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН], е проведено интервю. Въпросите и отговорите от това интервю са отразени в протокол (л. 60 – 62 от делото). Жалбоподателят Рахматуллах Корайши, твърди, че е напуснал нелегално А. през месец декември 2021 г. по посока И., където е останал около 6-7 месеца. От И. е преминал нелегално в Турция. В Турция е живял в [населено място] около девет месеца. Заявява, че не е подавал молба за закрила в Турция, а е работил нелегално в шивашки цех. От Турция е преминал нелегално на територията на българската държава. По време на проведеното с него интервю твърди, че Република България е първата държава, в която е подал молба за международна закрила. След като е напуснал територията на българската държава

дактилоскопни данни са му снети и във Франция, Швейцария и А., като накрая е отишъл в Ш., където е подал молба за международна закрила и откъдето е бил върнат в Република България. Търсещият международна закрила мотивира молбата си за международна закрила с проблеми от личен характер. Заявява, че е роден и живял в гр., К., провинция Б.. Добавя, че семейството му продължава да живее там. Уточнява, че в единадесети клас е усетил влечение към представителите от мъжки пол. Запознал се е с момче на име М., с когото е имал интимна връзка в продължение на две години. Твърди, че баща му след като узнава за връзката му е получил сърдечен удар и в края на 2020 г. началото на 2021 г. почива. Добавя, че брат му е работил като началник сектор на борба с наркотични вещества и веднъж се е опитал да го наръга с нож, като чужденецът твърди, че се е отдръпнал и ножа го е ударил в крака. Заявява, че от този момент е разбрал, че животът му в дома му е в опасност и е напуснал страната си по произход. Относно приятеля си М. обяснява, че е напуснал А. с него през месец декември 2021 г., и че е бил с него в И. и в Турция. Казва, че приятелят му е останал в Турция, докато той е заминал в посока Република България. Заявява, че когато е бил в Ш. се е опитал да се свърже по телефона с майка си, но вуйчо му е затворил телефона. Чуждият гражданин заявява, че не е имал проблеми основани на етническата си и религиозна принадлежност. Не заявява да е бил политически ангажиран и да е имал проблеми с официалните власти на държавата си по произход.

В хода на административното производство е приобщена справка от ДАНС с рег. № М-6358 от 05.06.2025 г. В справката е посочено, че на основание чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС, не са налице основания да се възрази да се предостави закрила в Република България на Рахматуллах Корайши, в случай че отговаря на условията по ЗУБ.

Изготвено е становище от старши експерт в отдел „ПМЗ – кв. О. купел“, РПЦ – С., в което се предлага на Рахматуллах Корайши да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В резултат от проведеното административно производство е издадено оспореното Решение № 4100 от 14.07.2025 г. на Председателя на ДАБ при МС, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

В решението е прието, че за кандидата за закрила не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ, съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, тъй като изложените от него мотиви не са правно релевантни за търсената закрила. Кандидатът не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, поради което не са налице субективният и обективният за прилагане на цитираната правна норма. Б. статут се предоставя единствено на лично основание, при наличие на преследване по някоя от хипотезите на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, които условия в конкретния случай не са изпълнени. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост.

Според мотивите в оспореното решение, заявената от Рахматуллах Корайши причина за напускане на А. е именно желанието му да живее извън родината си, заради твърдяното от него отношение към него заради сексуалната му ориентация. Макар да посочва като мотив за търсената закрила факта, че принадлежал към ЛГБТИ общността, не се откриват основания въз основа на които да се направи обосновано заключение, че кандидатът е бил преследван на основание своята сексуална ориентация. Самата принадлежност към определена социална група не е достатъчно основание да се приеме, че дадено лице е обект на преследване. Тези причини не могат да се определят като акт на преследване. В случая се касае за проблем от личен характер.

Според изложеното в мотивите на оспорения административен акт в конкретния случай може да се направи извод, че става дума за мигрант, а не за лице нуждаещо се от международна закрила. Съгласно Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на ВКБООН, мигрантът е лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приклучение или по семейни или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец.

Решаващият орган е преценил конкретния случай и в контекста на Директива 2004/83/ ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. Съобразено е и Решение на С. от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 2007 г. Прието е, че за Рахматуллах Корайши не са налице и предпоставките на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Според тълкувателно решение на СЕС от дата 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07, понятията „смъртно наказание“, „екзекуция“ и „изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, наложени на молител в страната на произход“, използвани в чл. 15, б. „а“ и „б“ от Квалификационната директива или чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ обхващат ситуации, в които кандидатът за субсидиарна закрила е изложен на риск именно от конкретен вид посегателство. За разлика от това обаче посегателствата, формулирани в чл. 15, б. „в“ от Директивата, респективно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, състоящи от „тежки лични заплахи срещу живота или личността на молителя“, обхващат по – общ риск от посегателства, а не на конкретни актове на насилие, тъй като заплахата е заложена в ситуацията на въоръжен вътрешен или международен конфликт.

Органът е извършил преценка на актуалната обстановка в А. посредством приложената по делото справка с вх. № МД – 02 –120 от 07.03.2025 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС. В резултат от тази преценка е прието, че не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009 г. по дело № С – 465 / 07 и тълкувателно решение на СЕС от 30 януари 2014 г. по дело № С – 285 / 12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС, които се преценяват единствено във връзка с прилагане на разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според решаващия орган, ситуацията в А. не достига границите на въоръжен конфликт. Талибаните продължават да поддържат и да консолидират властта в А.. Налице са положителни аспекти от тяхното управление в сферата на икономиката. Липсват основания да се приеме, че за Рахматуллах Корайши са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че от самото си присъствие на територията на А., той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, относима към предоставянето на хуманитарен статут.

При така установената фактическа обстановка съдът от правна страна намира следното:

По допустимостта:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годен за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 14 -дневния срок за съдебно обжалване, предвиден в чл. 84, ал. 3 от ЗУБ. Оспореното решение е връчено на дата 21.07.2025 г. Жалбата е подадена на дата 25.07.2025 г.

По основателността:

Жалбата по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган съобразно правомощието на председателя на ДАБ по чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.

Жалбоподателят Рахматуллах Корайши, гражданин на А., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], е чужденец по смисъла на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ - не е български

гражданин, не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария. На Рахматуллах Корайши, гражданин на А., е разяснена и осигурена възможност да кандидатства за международна закрила, видно от подадената негова молба до председателя на ДАБ с искане по чл. 59, ал. 2 от ЗУБ към официалните власти на Република България да му се предостави международна закрила.

Производството за Рахматуллах Корайши, гражданин на А., се явява образувано с регистрирането на негова молба. Оспореното решение е издадено в производство по общия ред по глава шеста, раздел II от ЗУБ, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ на Рахматуллах Корайши, е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решение № 4100 от 14.07.2025 г. на Председателя на ДАБ при МС е издадено в писмена форма – чл. 9, ал. 1 от Директива 2013 / 32 / ЕС. Решението е мотивирано с фактическите и правните основания за отхвърляне на молбата – чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 от АПК, вр. чл. 9, ал. 2, изречение 1 – во от Директива 2013 / 32 / ЕС. Съгласно чл. 75, ал. 2, изречение 1 – во от ЗУБ са обсъдени подробно, както личното положение на кандидата за международна закрила, така и ситуацията в държавата му на произход по § 1, т. 7 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ.

Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение и / или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Рахматуллах Корайши не отговаря на законовите условия за признаване на статут на бежанец поради следното:

В качеството си на гражданин на А., който пребивава на територията на Република България, е чужденец – гражданин на трета държава, който се намира извън държавата си по произход, чийто гражданин е съгласно чл. 2, б. „д“ от Директива 2011 / 95 / ЕС и член 1, раздел А (1) от Женевската конвенция от 1951 г., изменена с Нюйоркския протокол от 1967 г. Декларираните от Рахматуллах Корайши при регистрацията по чл. 61, ал. 2 ЗУБ, и при интервюто факти по чл. 4, ал. 1 от Директива 2011 / 95 ЕС в подкрепа на молбата му за закрила нито пряко, нито косвено са свързани с държавата по произход – чл. 4, ал. 3, б. „а“ от Директива 2011 / 95 / ЕС или с осъществено или осъществимо спрямо него преследване – чл. 4, ал. 3, б. „б“ от Директива 2011 / 95 ЕС.

Направените изявления от жалбоподателя Рахматуллах Корайши пред Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет във връзка с индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснал А., защото е бил преследван, в това число поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения – чл. 4, ал. 3, буква „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС. Това се потвърждава от проведеното на дата 20.09.2024 г. интервю (л. 60 – 62 от делото).

От жалбоподателя Рахматуллах Корайши не са съобщени събития, настъпили след като е напуснал А., или извършвани от него дейности, след като е заминал, израз или продължение на убеждения и ориентация, изразявани в държавата му на произход, които да пораждат у него опасения от преследване при завръщане и да сочат на нужда от международна закрила, възникнала на място (*sur place*), съгласно чл. 5, ал. 1 и ал. 2 от Директива 2011 / 95 / ЕС. Тоест, молбата на Рахматуллах Корайши към официалните власти на Република България нито при подаването ѝ, нито в който ѝ да е последващ момент е обоснована от самия него с каквито ѝ да е елементи, относими към критериите, релевантни за определяне на статут на бежанец.

От значение е и обстоятелството, че в хода на интервюто Рахматуллах Корайши е заявил, че във Франция, Швейцария, А. и Ш. са му взимали пръстови отпечатащи, като той е искал да остане в Ш. и там да подаде молба за закрила. Разбрал е, че в България не дават закрила и да стои тук е безпредметно.

О. дотук анализ сочи, че Рахматуллах Корайши не изпитва основателни опасения от действията на преследване по чл. 8, ал. 3 – 5 от ЗУБ.

Обосновано и правилно ответният национален административен орган е приел, че декларираната от Рахматуллах Корайши причина да напусне А. е с личен, социално – икономически характер и е извън обхвата на ЗУБ.

Предпоставките за хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 от ЗУБ са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл. 2, б. “е”, вр. чл. 15, б. “а”, „б“ и „в“ от Директива 2011/95/ЕС. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно местопребиваване, то той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1) смъртно наказание или екзекуция; 2) изтезание, нечовешко или унижително отношение, или наказание; или 3) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава. Понятието „реална опасност“ (‘real risk’) не е дефинирано, нито има трайно възприето негово тълкуване в юриспруденцията на С. и/или СЕС. Смята се, че то определя стандарта на доказване при субсидиарната закрила, като по правило изключва рискове, свързани единствено с общата ситуация в държавата, тези, чието настъпване е само възможно или е така далечно, че е нереално. С понятието „тежки посегателства“ (‘serious harm’) се означава естеството и интензивността на засягане на правата на човека, като трябва то да е с достатъчна сериозност (суровост). Извън изброените по-горе три вида посегателства, субсидиарна закрила не може да се признае за никакъв друг вид вреда, дискриминация и/или нарушение на човешки права. От смисловото тълкуване на общностната норма се установява, че се има предвид настъпването на определен вредоносен резултат за кандидата под формата на физическа или психическа увреда. Изразът „тежки посегателства“ е насочен по – скоро върху вида и квалификацията на предприетите действия, отколкото към конкретните им последици за кандидата, който е техен обект.

Основателни са мотивите на административния орган, че твърдения, които да са свързани с посочените по – горе предпоставки не са направени от жалбоподателя Рахматуллах Корайши. Липсват изявления, които да водят до извод, че той е бил принуден да напусне или да остане извън страната си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне.

В решението си административният орган е приел, че за Рахматуллах Корайши не се доказва специфичен риск по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, въз основа на обективизираната в Справка с вх. № МД-02-120/07.03.2025 г. информация. Тази справка е била изготвена от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС. Въз основа на тази информация се прави констатация, че в А. няма наличие на въоръжен конфликт по смисъла, заложен в международното право и в правото на ЕС. Макроикономическото управление на талибаните е успешно. Налице е стабилен обменен курс на местната валута, ниска инфлация и нарастващ износ.

В хода на съдебното производство е приложена справка с вх. № МД-02-377 от 04.07.2025 г. относно: А.. В нея е посочено, че лидерът на талибаните Х. А. упражнява нарастващо влияние

върху управленските решения на национално и поднационално ниво. Т. режим поддържа вътрешна стабилност, макар и с помощта на репресивни мерки. Всеобхватните политически решения се взимат от лидера в К.. Понастоящем талибанското правителство – което провъзгласи А. за ислямско емирство на А. (IEA) – контролира цялата територия. Всички силни брокери в страната са избягали и сега се противопоставят на талибаните чрез онлайн форуми. По всички признаци мащабът на корупцията е намален, особено в митниците, където са налице репресии срещу контрабандата и подкупите, както и премахване на отделните търговски такси, наложени преди това от талибанския бунт.

Справката е предоставена и приета в открито съдебно заседание от дата 30.09.2025 г. Тя се кредитира от настоящия състав. Съгласно чл. 21, т. 7 от Устройствения правилник на ДАБ, Дирекция „Международна дейност“ изготвя и актуализира аналитични доклади и справки за сигурните държави по произход, за кризисните райони и за бежанските потоци. Следователно посочените справки са изготвени от компетентен орган и в кръга на правомощията му. Справките представляват официални писмени свидетелстващи документи, удостоверяващи, че лицето, което е издало справките, при извършваната от него проверка е установило именно фактите, удостоверени в тях.

Съдът намира, че в посочената и анализирана по – горе справка не се съдържа информация, която да опровергава изводите на административния орган, че самото присъствие на цивилно лице в А. би предизвикало определени неблагоприятни за него последици. От справките не се установява в А. да съществува безогледно (безразборно) насилие. Не се установява то да достига до толкова високо ниво и съответно да се изисква по – ниско ниво на отделни елементи, за да се констатира съществени основания, въз основа на които да се смята, че цивилно лице, върнато на територията на страната си на произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността му по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респ. чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС.

Не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 и тълкувателно решение на Съда на ЕС от 30 януари 2014 г. по дело С – 285 / 12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС, които се преценяват във връзка с прилагането единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Последната разпоредба гласи, че хуманитарен статут може да се предостави, ако съществуват тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Според мотивите на решението на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Обоснован е изводът на административния орган, че за Рахматуллах Корайши не съществува реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, поради което искането за международна закрила и в тази част е неоснователно.

Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на Съда в Л., в колкото по – голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, които имат пряко отношение към личното му положение, толкова по – слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него. В т. 39 от посоченото тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 дословно е посочено следното: В това отношение следва да се уточни, че колкото по-способен е евентуално молителят

да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. В конкретния случай жалбоподателят по никакъв начин не успява да докаже, че е конкретно поставен в ситуация на опасност. Липсва индивидуализация на заплахата срещу него.

Преценено съвкупно с всички доказателства по делото това означава, че за жалбоподателя явно не съществуват никакви обстоятелства, които да имат пряко отношение към личното му положение. Не се посочват конкретни факти, които да водят до извод, че лично за Рахматуллах Корайши съществува реална опасност. Основният мотив за Рахматуллах Корайши е икономическият. Същият заявява, че е искал да се остане в Ш., където е бил подал молба за международна закрила, но е бил върнат в Република България. Стремещът към по – добър живота обаче не е от такова естество, че да води до признаване на хуманитарен статут.

Посоченото означава, че за да се предостави хуманитарен статут на Рахматуллах Корайши, безогледното насилие в А. трябва да е изключително. Видно от приетата в съдебно заседание от дата 30.09.2025 г. актуална справка (МД – 02 – 377 / 04.07.2025 г.) в А. такова безогледното насилие няма. Споделя се изводът на административния орган, че не се установява спрямо чужденеца да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на А., той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

За жалбоподателя Рахматуллах Корайши липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ. Жалбоподателят не е заявил член на семейството му да има предоставен статут в Република България.

Не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ). Жалбоподателят не се позовава на причини от хуманитарен характер. Причините от хуманитарен характер трябва да са такива, че да разкриват реална опасност от посегателство върху личността на чужденеца, който кандидатства за получаването на статут. Такава реална опасност по делото не се установява.

Материалният закон в случая е спазен – отхвърлянето на молбата на Рахматуллах Корайши за предоставяне на международна закрила, не противоречи на чл. 8, ал. 1 и 9, чл. 9, ал. 1, 6 и 8, чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 12 и т. 14 от ЗУБ, нито на транспонираните с тях разпоредби на Директива 2011 / 95 / ЕС.

По изложените съображения, съдът приема оспореното Решение № 4100 от 14.07.2025 г. на Председателя на ДАБ при МС, с което се отказва предоставянето на хуманитарен статут и статут на бежанец, с което, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от ЗУБ, е било отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут, за законосъобразно издадено, без отменителни основания по чл. 146, т. 1 – 5 АПК, вр. чл. 91 ЗУБ. Жалбата е неоснователна и като такава трябва да се отхвърли съгласно чл. 172, ал. 2, пр. 4 – то АПК, вр. чл. 91 от ЗУБ.

С оглед на гореизложеното и на основание, АССГ, Първо отделение, 45 – ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Рахматуллах Корайши, от мъжки пол, [дата на раждане] в [община], А., гражданин на А., етническа принадлежност – таджик, религиозна принадлежност: мюсюлманин – сунит, семейно положение: неженен, ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 4100 от 14.07.2025 г. на председателя на ДАБ, с което, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и 4 от ЗУБ, е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на търсещия закрила.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.